

Maria Olson

Nedkämpad

Titel: Nedkämpad

Författare: Maria Olson

Handledare: Kristina Lindquist

Kontakt: maria.olson1990@gmail.com

Copyright Maria Olson 2020

Nedkämpad

Det hade pågått i flera dagar men nu vet jag äntligen vem du är.

Vi var alla röda och säkra på att allt liv skulle vara slut inom de nalkade få minuterna vi hade kvar. Vår modiga ledare skrek ut kommandon förgäves medan andra skrek efter en fältläkare, andra låg tysta på marken vid våra fötter. Chockvågen från fallande bomber kastade kroppar i luften. Alla kämpade för att komma på fötterna igen. Vi kunde inte längre kämpa oss framåt, det enda förnuftiga vore att dra sig tillbaka men vi fortsatte. Faktumet och verkligheten slog oss som ett godståg i full fart. Det kunde inte undvikas eller förutses men det träffade oss hårt när den sista soldaten dödades.

Besegrad

Ditt lag förlorade

Orden verkade hoppa ut ur skärmen och slå omkull en. Den djupa besvikelsen, alla dessa förberedelser för ingenting, vi förlorade. Plötsligt bryts tystnaden: "Va fan va det. Seriöst va fan! Dom jävla skitstövlarna" skriker någon i hörlurarna. Andra fortsätter klagoskriet om luftbombarna som släpptes över oss följt av svordomar i alla regnbågens färger.

- *De tog oss.* Suckade jag besviket i mikrofonen samtidigt som jag la ner min spelkonsol. Självklart var jag lika arg men orkade inte visa det i lika stor utsträckning. Spelet hade transporterat mig från den lilla ettan i stan till ett krig och nu hade jag dragits tillbaka till en verklighet lika grym men på ett annat sätt.
- *Jag kan bara inte fatta att vi förlorade.* Uttryckte vår ledare Toxim och drog en suck han med. Toxim och jag hade spelat tillsammans i flera år nu och vi var nära vänner även om vi aldrig träffats utanför spelen.

I bakgrunden började de mer erfarna spelarna anklaga nybörjarna i laget för förlusten. Föga visste de att det förmodligen inte spelade så stor roll i det stora hela. Toxim försökte lugna dem men språket var som vanligt grovt, något man vant sig vid när man spelar. Det kunde nästan ses som kärlek mellan spelare som inte vågade uttrycka riktiga känslor utan som ersätter dem med förolämpningar.

- *God natt böggjävlar!* spottade den mest oppositionella av rösterna ut med en lite gladare skämtsam ton.
- *God morgon böggjävvel klockan är 3 på morgonen!* Svarade några lekfullt i klang med varandra.

En våg av skratt följde och efter ett tag hade alla loggat ut en efter en förutom jag och Toxim. Turneringen var slut och vi hade inte ens hamnat i topp 10.

- *God morgon Eagle. Hur går det med hoten från jäveln?* Toxims ord verkade lättsamma men uttryckte ändå en oro.

- *Toxim... med en stor suck svarade jag honom. Jag vet inte, vill helst inte ens tänka på det. Svårt att sova i vilket fall som.*

Som enda kvinnan i laget hade nyheterna om hoten från en annan spelare spridit sig snabbt. De är mina bästa vänner men inte ens de kunde riktigt föreställa sig hur det var att ha sin tillvaro under konstant hot.

Spelet hade varit en flykt från verkligheten, från det misstaget. För en stund hade hoten ändå lämnat mitt huvud, alla frågetecken kring vem det var och hur denna person visste vem jag var och var jag bodde hade dämpats till en svag känsla i djupet av mitt medvetande. Det kändes som mitt eget fel att jag utsattes för detta. Ångesten och rädslan återtog sitt dödsgrepp över bröstkorgen och tryckte till. Försöken att berätta för mina nära och kära hade fallit på döva öron och det kändes nästan som de hade anklagat mig för det som hände. *"Varför använde du din mikrofon?", "Varför lät du dem veta att du är kvinna?", "Det är så spelkulturen är.", "De skämtar bara, det är inte verkligt, bara snack.", "Vad förväntade du dig?"* gick rundor inuti mitt huvud och stärkte på ångesten. Kanske jag skulle berättat om de värsta hoten om brutala våldtäkter som konstigt nog inte var på engelska utan svenska och som dessutom kom med posten. Brevens såg på utsidan helt vanliga ut men inuti låg en massaker. Hur kom det sig att jag nu var här? Det ska jag berätta.

Det hela började när jag spelade i en ny grupp mest på skoj. Ända sen jag började spela i multiplayer har jag varit noga med att inte låta någon veta mitt kön men just då verkade det bara löjligt. Alla dessa år av "obefogad" rädsla för trakasserier från anonyma spelare som man bara läst om här och där.

Det gick bra de första timmarna men så började *han* med de vanligt förekommande skämten *"Hämta en macka till mig. Vad gör du utanför köket, kärring?"*, jag bara skrattade och fortsatte som ingenting men sedan började resten av gruppen på samma spår. När det blev för jobbigt ändrade jag bara lag men av någon anledning förföljde han mig varpå jag konfronterade honom och hans sexistiska attityd. Skulle förmodligen bara ha loggat ut och skapat ett annat konto nästa dag men det är alltid lätt att vara efterklok. Det var då hoten började och självklart anmälde jag honom till spelets administratör och han blev avstängd, de frös hans konto. Där trodde jag det var slut men så började exakt samma hot dyka upp på mina sociala medier. När jag ändrade dem till privat började breven komma istället.

Någon hade allt för mycket tid och uppenbarligen ett skört ego nu när jag tänker på det. Det hade nog slutat efter ett tag men varför skulle jag vänta. Polisanmälan gav ingenting och samma känsla av skuld verkade flöda från polisen som från min familj. Detta var mitt eget fel och mitt problem att lösa. När allt hopp var slut och jag satt rådlös viskade en liten fågel vid namn Toxim i mitt öra.

I ett dunkelt rum i skenet av Tv:ns ljus satt en fåtölj strategisk placerat. Hörlurar på, mikrofon på. Spelkonsol i ett fast grepp. Ruinerna tornades upp runtomkring oss. Krossandet från stenarna hördes när vi rörde oss framåt genom ruinerna.

- *Tar du granatkastaren så hämtar jag en kärra?* Undrade jag apatiskt.

- *Ok, kollar du ditt lager? Hur mycket ammunition har du? Vi kanske måste samla lite först. Frågar Toxim lika känslolöst.*

Lagerfönstret dyker upp på skärmen och bryter inlevelsen.

- *Ja, vi gör det för säkerhets skull.*

Toxim går i in ruinen tätt följt av mig.

- *Tar du denna kille? Eller ska jag?*
- *Ta du han.*

Toxim drar fram en kniv och smyger upp bakom den vaktande fiendesoldaten. Med en rörelse drar han ner soldaten och drar kniven över hans strupe.

- *Jag känner en kille som nog kan hjälpa dig vet du.*
- *Okej, vem? Ska han spåra upp honom? Hur?*
- *Du sa att allt detta började i multiplayer. Vad var hans användarnamn?*
- *Kanske inte en så bra idé.*
- *Allt du måste göra är att betala lite. Fan, om du förklarar situationen så gör han nog det gratis.*

Toxims ton gick från apatisk till lättsam en stund. Jag tittade genom kikarsiktet och sköt ner två fiendesoldater. Fler fiendesoldater började röra sig mot oss.

- *Okej, hur kontaktar jag denna kille?*
- *Jag skickar hans mejl till dig. Kom ihåg att du måste ge all info du har på skitstöveln. Användarnamn, alias på sociala medier. Du kanske till och med ska skanna breven han skickade på posten.*

Medan alla känslor fortfarande var undantrycka av spelet mejlade jag killen. Det tog knappt 24 timmar innan informationen droppade ner i min inbox men orden: Du behöver inte betala! Min första tanke var att ge informationen till polisen men vid närmare eftertanke hade de nog fokuserat mer på hur jag fick tag på informationen än att faktiskt sätta ditt *honom*. Nu visste jag hur *han* såg ut och var han bodde. En patetisk skallig 40 åring man som trakasserar kvinnor. Jag var inte den enda! Den stora frågan nu var vad skulle jag göra med denna information? Svaret kom som en blixtnöje från klar himmel nästa dag.

Uppdrag var att eliminera en högt uppsatt general med ett lag på fyra pers. Det var Toxim, jag Eagle360, Gunslinger69 och MachinKing. Vi kollade omgivningen. Längst upp på kullen var ett skyttevärn med en kulspruta. Det skulle krävas en granatkastare, p-skott eller GRG för att förstöra. Planen var att dela upp oss. Jag skulle ta krypskyttställning i ett torn medan resten flankerar från höger sida.

- *Förresten killen var bra. Har all info på denna snubbe nu men vet inte riktigt vad jag ska göra med det.*

Diskussionen blev en tidsfördrivning medan alla tog sina platser. Gunslinger69 var ängeln på min axel som inte ville att jag skulle sänka mig till hans nivå utan gå till polisen med informationen medan MachinKing och Toxim satt på andra axeln: "Hämnas", "hota honom

tillbaka", "skicka hoten till hans familj". Gunslinger69 föreslog att jag skulle konfrontera honom, detta gjorde Toxim arg: "Vad så han kan genomföra sina hot och faktisk brutalt våldta henne? Är du korkad?" MachinKing började skratta: "Eliminera honom som den här generalen, så kan han aldrig skada någon hot eller inte." Det hela slutade med att jag fastslog att jag var omgiven av idioter och vi fortsatte vårt uppdrag men vad killarna sagt gnagde på mig och flera dagar utan sömn hade satt sina spår. Dagarna hade blivit täckta av en dimma tjock som välling och varje ljud i natten ryckte i mig. Det malde ner mig och det var lika bra att spela genom natten än att förgäves försöka sova.

Mörkret hade fallit och spelet kunde börja. Jag kände inte för att prata så jag förberedde mitt vapen i tystnad innan vi började röra oss utåt. Slutstycket fördes in och ammunition klickades in i magasinen. Chattet från hörlurarna kändes dova och distanserade. Inget nytt som man inte hört tidigare. Kärran stod redo och vi rörde oss mot målet. Vi stannar en bit bort och alla går ut. Som vanligt skulle jag hitta en plats där jag kunde ha översikt över området som krypskytt.

De fortsatte prata men jag var inte intresserad, bara fokuserad på målet. Ruinerna hade ersatts av en fuktig skog när jag rörde mig runt om målet. Ett moln av ånga spreds när jag andades ut. Det var kallt och en rusning fick mig att stanna. Jag var framme vid min position. Här hade jag översikt över hela området, inget kunde gömma sig och jag höjde pipan. Siktet var fokuserat mot dörren. När plötsligt en skallig man i 40 års åldern gick ut. Efter honom gick en kvinna och två barn.

- *Målet i sikte!* Muttrade jag in i mikrofonen samtidigt som jag mantlade vapnet och förde fram en kula i loppet.

Allt chattet hade övergått till skrik i hörlurarna. Vi var redan under angrepp men från var jag kunde jag inte se. Det fanns inga några pistolmyningar som flamar upp inte heller kunde jag höra några skott.

- *Det är nu eller aldrig. Vi kan inte förlora denna gång. Ta lakejerna först.* Hörde jag någon säga med skarp tunga igenom allt skrik.

Första skottet var iväg. Striden rasade med skriken från intet ont anande offer som endast tystades av ljudet från skotten som metodiskt lämnade pipan i snabb följd. Mantla, skjut! Nytt magasin. Metall och krut fyllde luften i en dimma som endast kunde förekomma i krigens hetta. Ljudet från vapnet fick öronen att banka med blod som rusade i ens blodådror. Handflatorna svettades samtidigt som ögonen fixerade framåt. Smaken av blod i luften fyllde värkande lungor, en smärta vars slut aldrig verkade ta slut. Fienden kämpade för att komma på fötterna igen men med bestämda steg gick jag ner och ställde jag mig framför generalen. Den skalliga mannen kved, grät och skrek. Ljudet äcklade mig.

- *Vad har du gjort? Min familj. LISA, LISA!!!*

Jag höjde mitt vapen och siktade på bröstet.

- *Nej snälla, sluta. Vad vill du? Snälla jag ber dig.*

Ett skott, två skott, tre skott. Skotten ekade i skogen och flera droppar från träden ovanför föll ner.

- *Fienden nedkämpad. Vi vann.*

Jag väntade men slutskärmen kom inte upp. Fanns det fiender kvar!? Runt mig låg blodiga kroppar, de hade ingen ammunition eller vapen att ge.

Tystanden spred sig som en löpeld när skriken från hörlurarna plötsligt försvann. I händerna vilade pappas jaktgevär.